

[Busch-Jensen.]

Udvalgets Opfattelse. Da vi diskuterede den endelige Formulering, var det ærede Medlem Hr. Bertel Dahlgaard vistnok ikke til Stede i Udvalget. Den højtærede Minister siger — og siger med Rette —, at der naturligvis er Plads for et Skøn, men ikke dér, hvor den højtærede Minister nu vilde forbeholde sig et Skøn. Der kan være Tale om et Skøn over, hvor lang en Frihedsstraf den sigtede kan blive idømt, men der kan ikke blive Tale om et Skøn over, hvorvidt derefter den sigtede har siddet for længe fængslet eller ikke. Der kan altsaa ikke ske nogen Løsladelse — det staar fast —, medmindre man i Løsladelsesøjeblikket skønner, at Straffen kan kompenseres med Varetægtsfængslingen. Det stemmer med Lovens Ord; Skønnet ligger i Vurderingen af den Straf, den paagældende kan faa.

Formanden: Det ærede Medlem Hr. Hjermind har Ordet for en kort Bemærkning.

Hjermind: Jeg synes, det er nødvendigt for mig i Anledning af Diskussionen mellem den ærede Ordfører for Udvalget og det ærede Medlem Hr. Bertel Dahlgaard at sige, at Forklaringen er sikkert den, som den ærede Ordfører nu oplyste, men som jeg ikke tidligere har villet omtale, at det ærede Medlem Hr. Bertel Dahlgaard ikke deltog i den sidste Overvejelse, hvorunder baade den ærede Ordfører for Venstre, det ærede Medlem Hr. Busch-Jensen og jeg talte om Formuleringen. Det, vi da blev enige om, er den Forstaaelse, som den ærede Ordfører for Udvalget har gjort gældende — derom er der ingen Tvivl —, og jeg havde forstaaet, at den ogsaa var tiltraadt af det ærede Medlem Hr. Bertel Dahlgaard.

Til den højtærede Justitsminister vil jeg blot gøre en enkelt Bemærkning. Det er rigtigt, at man kan komme i en vanskelig Situation, hvis der opstaar Epidemier el. lign. i nogle af disse Fængsler, men Ansvar for en saadan Situation er ligesom Ansvar for Forstaaelsen og Praktiseringen af Lovens den højtærede Justitsministers.

Man maa ikke af den højtærede Justitsministers Udtalelse om Forslaget her og om, at han kunde have ønsket sig et mere vidtgaende Forslag, faa det Indtryk, at det ikke er et Forslag, der er stillet af den højtærede Justitsminister. Det er det jo nemlig, og jeg maa da ogsaa gaa ud fra, at den højtærede Justitsminister vil mene, at Forslaget er en rigtig Løsning, og at Re-

sultatet bliver en Lov, som han kan administrere.

Til sidst skal jeg blot sige, at jeg synes ikke rigtig, man kan klare Spørgsmaalet om dette Reglement og Cirkulære ved blot at sige, at det ikke har gjort nogen Skade. Det er nok muligt, at det ikke har gjort nogen Skade — jeg ved det ikke —, men hvis man vil tage Hensyn til Varetægtsfangerne — og det forstaar jeg man vilde —, saa er det ikke rigtigt at gøre det paa den Maade, for derved at man den ene Dag giver dem visse Rettigheder, som man tager fra dem nogle Dage efter, forvolder man psykologisk set Skade, og man skaber det Indtryk hos dem, at de bliver saa særdeles daarligt behandlet.

Formanden: Det ærede Medlem Hr. Bertel Dahlgaard har Ordet for en kort Bemærkning.

Bertel Dahlgaard: Den ærede Ordfører tvinger mig til at sige, at den Formulering, der her er givet, har han gjort mig bekendt med uden for Udvalget, og jeg har tiltraadt den, men samtidig gjort opmærksom paa, at den efter Ordlyden har en videre Betydning end det, man her har villet lægge ind i den. Det viser sig jo ogsaa, at den højtærede Justitsminister anfører, at der inden for Ordlydens Ramme er Plads for et Skøn. Jeg har ønsket at sige til den højtærede Justitsminister, at vi fra vor Side i høj Grad ønsker, at dette Skøn maa blive udøvet paa en Maade, der skaber Sikkerhed for, at der her ikke løslades nogen, som ikke bør løslades, men man bør ikke tilsløre, at der inden for denne Ramme er Plads for et saadant Skøn.

Formanden: Den ærede Ordfører har Ordet for en kort Bemærkning.

Ordføreren (Busch-Jensen): Jeg nærer ikke noget Ønske om fortsat at polemisere med det ærede Medlem Hr. Bertel Dahlgaard. Jeg vil blot konstatere, til Slut forhaabentlig, at den Opfattelse, jeg har gjort gældende nu fra denne Talerstol, har faaet Tilslutning fra dem, der deltog i Redaktionen af Betænkningen. Det er rigtigt, at det ærede Medlem engang — det var ikke den sidste Dag, jeg tror heller ikke den næstsidste, men paa et tidligere Tidspunkt — gav Udtryk for en Forstaaelse; jeg tror, Lovforslaget ser anderledes ud nu, men det er ligegyldigt, vi blev i Udvalget enige om, hvad vi mente, det er det, jeg har givet Udtryk for her, og det kan jeg fastholde.